

บทที่ ๘

บทสรุป

โครงสร้างของเงินทุนตามที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด รากฐานประการแรกก็ขึ้นอยู่กับ
การพิจารณาของฝ่ายจัดการทางการเงิน ซึ่งได้ผ่านการวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่าง ๆ ทาง
ด้านต้นทุนของเงินทุนนั้นค่อนข้างจะต่ำ ชนิดของทุนนั้นหาได้ง่าย เพราะประชาชนกำลังสนใจ
หรือให้ความนิยมอยู่ ประโยชน์ทางการภาษี และโครงสร้างของเงินชนิดนั้นทำให้ผลตอบแทน
(earning per share) ของหุ้นสามัญของธุรกิจนั้นอยู่ในอัตราที่ค่อนข้างสูง ธุรกิจไม่
เสี่ยงกับการที่จะต้องหาเงินมาชำระค่าใช้จ่ายที่คงที่ คือ ดอกเบี้ย และเสี่ยงกับการ
ล้มละลาย ในกรณีที่ไม่สามารถจะชำระคืนเงินต้นแก่เจ้าหนี้ต่าง ๆ มากจนเกินไป เป็นต้น

จากการสอบถามท่านผู้บริหารของบริษัทอุดมเยี่ยมแห่งหนึ่ง ท่านผู้ใดกรุณา
อธิบายนโยบายของท่านว่า การที่ท่านจะเลือกโครงสร้างของเงินทุนของธุรกิจของท่านนั้น
ท่านจะพิจารณาจากความต้องการใช้เงินทุนว่าจะใช้ไปในทางใด คือ

๑. ถ้าเป็นการเพิ่มทุนหมุนเวียน (Working Capital or Operating Fund)
ซึ่งเป็นการต้องการเงินทุนในระยะสั้น ซึ่งอาจจะได้จากการออกตั๋วเงิน จากเจ้าหนี้ทาง
การค้า เงินกู้ที่มีระยะเวลาใช้คืนในระยะสั้น ซึ่งอาจจะหาได้จากธนาคารพาณิชย์
สถาบันการเงินอื่น ๆ การเบิกบัญชีเบิกเกิน (Bank Overdraft) (ซึ่งขณะนั้นบริษัท
ที่มี Credit ดี ๆ จะนิยมใช้กันมาก เพราะดอกเบี้ยค่อนข้างต่ำ คือ สมาคมธนาคาร
แห่งประเทศไทย กำหนดให้อัตราดอกเบี้ยขั้นต่ำเพียง ๑๐.๕% ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
๒๕๑๕) หรือการรับรองตั๋วเงิน

๒. ถ้าเป็นการใช้ถาวร เช่น ใช้ในการลงทุนถาวร อาจจะซื้อสินทรัพย์ประจำ
เช่น ที่ดิน โรงงาน เพื่อขยายกิจการ หรือการผลิตให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการ
ของตลาด ก็จะใช้เงินกู้ระยะยาว ซึ่งได้แก่การออกจำหน่ายหุ้นกู้ (Debenture)
หรือกู้จากธนาคาร สถาบันการเงิน ในระยะเวลาที่นาน โดยให้สัมพันธ์กับอายุใช้งาน

อัตราผลตอบแทนของเจ้าของสูงขึ้นโดยไม่ต้องลงทุนเพิ่มขึ้น (เพราะได้นำเงินทุนจากเจ้าหนี้มาใช้ แต่ต้องเสี่ยงต่อการที่จะต้องหารายได้ให้พอเพียงกับค่าใช้จ่ายคงที่ที่เพิ่มขึ้น คือ ดอกเบี้ย) ในกรณีนี้ของพิจารณาว่าประกอบด้วย

๕. ฝ่ายจัดการไม่เสี่ยงต่อการเสียอำนาจการบริหาร และการควบคุม

ข. ถ้าพิจารณาจากทางค่านิยมลงทุน หรือประชาชน

๑. ประชาชนโดยทั่วไปของเรายังไม่ให้ความสนใจในการลงทุนเท่าที่ควร คือ ถ้าจะตัดสินใจซื้อหุ้นสามัญ (Capital Stock) เขาจะพิจารณาก่อนว่าผลตอบแทนจะเป็นอย่างไร เพราะการซื้อหุ้นสามัญไม่มีหลักประกันว่า ทุกปีเขาจะได้รับผลตอบแทนขั้นต่ำเท่าไร ธุรกิจบางแห่งลงทุนไปแล้วอย่างต่ำตั้ง ๕ ปีขึ้นไปแล้ว จึงจะได้รับผลตอบแทน ประชาชนผู้มีเงินน้อย จึงนิยมที่จะฝากธนาคาร หรือเลือกซื้อหุ้นกู้ในกิจการที่พอจะเชื่อถือได้มากกว่า เพราะการลงทุนประเภทนี้มีผลตอบแทนที่ตายตัวแล้ว อย่างน้อยที่สุดการฝากธนาคารเขาก็ยังได้ ๗% ต่อปี

๒. ตลาดหุ้นของประเทศไทยเรายังไม่แพร่หลาย ยังอยู่ในวงจำกัดมาก ประชาชนทั่วไปไม่คุ้นตัวกับการซื้อขายแลกเปลี่ยน หรือเก็งกำไรจากหุ้นมากนัก ทำให้หุ้นโดยทั่วไป ทยุ่คนึงไม่ค่อยเคลื่อนไหว ประชาชนตามชนบทหรือนอกเมืองหลวงออกไปอย่างก็รู้จักแต่การลงทุนในรูปสหกรณ์

จากสาเหตุเหล่านี้ทำให้โครงสร้างของเงินทุนไม่มีหลักเกณฑ์ที่ตายตัวว่า ควรจะมีประเภทใด เท่าใด แต่ที่แน่นอนก็คือ หุ้นกู้จะเป็นสิ่งที่นิยมที่สุด เพราะมีการประกันว่าจะได้ดอกเบี้ยขั้นต่ำเท่าไร และมีกำหนดเวลาที่จะได้เงินคืนในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหุ้นกุนั้น และดูเหมือนว่าจะเป็นที่นิยมว่าพันธบัตรซึ่งรัฐบาลเป็นผู้ออก (หมายถึงความนิยมในหมู่ประชาชน)

จากการสำรวจเพื่อหาข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร จากฝ่ายบริหารของธุรกิจต่าง ๆ แม้แต่การของบุคคล ซึ่งที่ถูกต้องแล้วควรจะเป็นสิ่งที่เปิดเผย เพราะวงบุคคลเหล่านี้ก็ต้องยื่นแก่กระทรวงพาณิชย์อยู่แล้ว ฝ่ายบริหารจะพยายามปกปิดเป็น อย่างมาก ไม่ว่าธุรกิจจะดำเนินกิจการประสบความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม แม้แต่การประชุม ผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นเจ้าของกิจการอยู่แล้ว ฝ่ายบริหารก็ยังไม่ยอมที่จะแถลง วิธีการ ดำเนินงาน อย่างชัดเจน โดยจะกล่าวสรุปแต่เพียงว่า ในรอบปีที่ผ่านมา กิจการ สถานการณ์ตลาด ของกิจการที่ดำเนินอยู่เป็นอย่างไร สามารถทำกำไรหรือขาดทุนเท่าไร หาเงินทุนได้ เพิ่มเติมเท่าไร จากใคร หรือใครชำระหนี้ไปแล้วเท่าไร เท่านั้นเอง ที่ฝ่ายจัดการ จำเป็นต้องทำเช่นนี้ ก็เพื่อป้องกันมิให้คู่แข่งได้ทราบถึงการเคลื่อนไหว หรือช่องทางในการ ดำเนินงานของกิจการได้

อุปสรรคของการปฏิบัติงานที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อาจสรุปได้ คือ

๑. เมื่อมีการจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดนั้น ความหมายของคำว่าบริษัท จำกัด นั้น ควรจะเป็นการรวมทุนจากบุคคลต่าง ๆ ตั้งแต่ ๗ คนขึ้นไป และแต่ละคนก็ จะรับผิดชอบเท่าที่ไต่ลงทุนไปแล้วนั้น ซึ่งก็ควรจะเป็นไปในรูปของ Public Company คือ เปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปมีส่วนร่วมในการลงทุนนี้ แต่ Public Company ในประเทศไทยที่เป็นไปในรูปสาธารณะจริง ๆ มีอยู่ที่บริษัท แม้แต่บริษัทใหญ่ ๆ หลายแห่ง ก็ยังอยู่ในรูปของบริษัทในครอบครัว (Family Company) มากกว่า การบริหารงาน จึงอยู่ในดุลยพินิจของผู้ถือหุ้นส่วนมาก มากกว่าที่จะให้มีการลงคะแนนเสียงในกรณีที่มี เรื่องสำคัญ ๆ เพราะแม้แต่จะมีการลงคะแนนจริง ๆ ผู้ถือหุ้นส่วนมากก็ต้องเป็น ฝ่ายชนะ ดังนั้น ข้อนี้จึงเป็นเหตุให้ประชาชนผู้ถือหุ้นน้อยไม่สนใจกับตลาดหุ้นมากเท่าที่ควร

๒. คนไทยยังมีนิสัยขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่เชื่อในความรู้ความสามารถของคนชาติเดียวกัน จะเห็นว่าธุรกิจที่มีทุนตั้งแต่ ๒๐ ล้านขึ้นไปอย่างที่ทำการสำรวจ จะมีคนต่างชาติเป็นผู้บริหารงานทางการเงินเป็นส่วนใหญ่ คือเป็น Controller หรือไม่ก็กรรมการผู้จัดการ (Managing Director) ก็ต้องเป็นต่างชาติ

เมื่อมีคนต่างชาติเข้ามา มีบทบาทสำคัญเช่นนี้ แนนอนความสัมพันธ์หรือความคุ้นเคยซึ่งกัน และกันจะน้อยกว่า การที่คนไทยจะพูดกับคนไทย จริงอยู่เราอาจจะยังล้าหลังในเรื่อง นี้เนื่องจากไม่มีประสบการณ์ หรือความชำนาญที่เพียงพอ และประการสำคัญที่สุด ฝ่ายบริหาร ที่เป็นคนต่างชาติก็จะรวมกลุ่มกัน โดยที่เขาจะไม่พยายามให้เรารู้เรื่องมากนัก คือสั่งแต่ ให้ทำงาน แต่ไม่สอนวิธีที่จะทำให้ได้ดี ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ กิจการประเภทโรงแรม ซึ่งเวลานี้โรงแรมชั้นนำหนึ่งของประเทศไทยมีที่แห่ง และมีแห่งใบบ้างที่ดำเนินงานโดย คนไทยล้วน ๆ

๓. รัฐบาลควรจะมีส่วนช่วยในการกระตุ้นให้ประชาชนเกิดความสนใจในการลงทุนหรือเห็นคุณค่าในการลงทุนในหุ้นสามัญ ตัวอย่างที่ดีสำหรับข้อนี้ก็คือ ประเทศ สิงคโปร์ ซึ่งก่อนหน้านี้ประมาณ ๑๕ ปี สมัยที่ยังรวมกับมาเลเซีย รัฐบาลสิงคโปร์ รับภาระหนักในเรื่องปัญหาการว่างงานของประชาชน และรัฐบาลได้ตระหนักถึงว่า การที่จะทำให้ตำแหน่งงานเพิ่มขึ้น ก็ต้องอาศัยการลงทุนที่เพิ่มขึ้น รัฐบาลสิงคโปร์จึงเปิด โอกาสเชิญชวนผู้ลงทุนต่างประเทศให้เข้าไปลงทุนเป็นผู้ริเริ่ม ทำให้ประชาชนสิงคโปร์ มีรายได้เพิ่มขึ้นจากรายได้ถัวเฉลี่ยปีละ ๘,๐๐๐ บาทต่อคน ในปี ๒๕๐๒ เป็น ๑๖,๐๐๐ บาท ในปี ๑๒ หรือเพิ่มขึ้นเท่าตัวภายในระยะเวลา ๑๐ ปี ซึ่งมากกว่าประเทศประมาณ ๓.๕ เท่า เมื่อประชาชนมีรายได้มากขึ้น ก็อาจจะทำให้เกิดการออมมากขึ้น และเมื่อมี การออมก็คงอยากที่จะใช้เงินออมนั้นก่อให้เกิดประโยชน์ โดยกลับไปลงทุนอีก จะเห็นว่า ในช่วงระยะเวลาอันใกล้นี้ อุตสาหกรรมในสิงคโปร์จะเจริญรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้รัฐบาลได้มีส่วนช่วยถึงจิตใจให้นักลงทุนทำการลงทุน โดยการให้สิทธิประโยชน์แก่ ผู้ลงทุน แม้ว่าพวกเขาจะมาถึงด้านการตลาด วัตถุดิบ ทรัพยากร แล้ว ก็อาจจะแก่ประเทศไทย แต่กระนั้นสิงคโปร์ก็มีอุตสาหกรรมอันเกิดจากการลงทุนของชาวต่างประเทศเข้าไปตั้งอยู่ มากมาย สามารถระบายสินค้าที่ผลิตออกไปสู่ตลาดโลกได้อย่างเป็นล่ำเป็นสัน

นโยบายในการส่งเสริมการลงทุนของสิงคโปร์ก็คล้าย ๆ กับไทย คือ ชูธุรกิจ ใดที่ได้รับการส่งเสริม จะได้รับการยกเว้นภาษีนิติบุคคล ๕ ปี (สิงคโปร์จะให้ยกเว้น ตามจำนวนเงินที่ลงทุน คือ ต้องสูงกว่า ๑,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญสิงคโปร์ จึงจะได้ยกเว้น ๕ ปี)

แต่ที่สิ่งไปกว่านั้นก็คือ ถ้ามีการเพิ่มทุนขยายงานต่ำกว่า ๒๕๐,๐๐๐ เหรียญสิงคโปร์ จะได้รับยกเว้นภาษีอีก ๓ ปี ถ้าสูงกว่า ๕๐๐,๐๐๐ เหรียญสิงคโปร์ จะได้รับเพิ่มเป็น ๕ ปี ถ้ารายได้จากการขยายงานเท่ากับหรือน้อยกว่ารายได้ก่อนระยะยกเว้นภาษี กิจกรรมนั้นก็จะไม่ได้รับยกเว้นภาษี แต่หากว่ารายได้จากการขยายงานสูงกว่ารายได้ในระยะยกเว้นภาษี ส่วนเกินทั้งหมดอยู่ในข่ายได้รับยกเว้นภาษีรายได้ โดยคิดเป็นร้อยละ ของรายได้ของส่วนที่ขยาย และที่สำคัญที่สุดคือ เงินปันผลจากรายได้ในระยะยกเว้นภาษี จะได้รับยกเว้น ไม่ต้องเสียภาษีเช่นกัน

ดังนั้น จะเห็นว่าจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ก็คือ รัฐบาล ควรจะให้การสนับสนุน และในเวลาเดียวกัน ก็ควบคุม เพราะจะเห็นว่าธุรกิจในเมืองไทย (ส่วนมากมักจะเป็น ธุรกิจขนาดเล็ก) ยังคงมีทุนลมอยู่ แม้แต่บุคคลที่ท่องเที่ยวสงเคราะห์วางพาณิชย์ก็ยังไม่ค่อย น่าเชื่อถือเท่าที่ควร และโครงสร้างของเงินทุนของธุรกิจในปัจจุบัน จะมีความโน้มเอียง ไปในทางที่ว่า ขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือของฝ่ายจัดการ เพราะถ้าฝ่ายจัดการของธุรกิจ ใดมีความน่าเชื่อถือ ไม่ว่าเขาต้องการเงินทุนในรูปแบบใดก็จะเป็นการง่าย ไม่ว่าจะกู้จาก ธนาคารโดยมีหลักทรัพย์ค้ำประกันหรือไม่ก็ตาม ก็ยอมจะทำได้ง่าย ส่วนในกรณีของการ เพิ่มทุนโดยการออกหุ้นสามัญเพิ่มเติม ก็จะขึ้นกับว่าธุรกิจนั้นดำเนินธุรกิจได้ดีแค่ไหน และแนวโน้มของธุรกิจหรือรายได้ในอนาคตคิดว่าจะเป็นอย่างไร ดีขึ้นเป็นที่เท่าหรือ ร้อยละเท่าไรของปัจจุบัน จึงจะเป็นสิ่งชักจูงใจให้ผู้ลงทุนทำการลงทุนในกิจการนั้น ๆ ได้.